

Спочатку була тиша.
Тиша була, і тиші не було краю.
Але потім серед тиші народився дощ. і дощ тривав так довго, що зміг змити з тиші полуду, і стало очевидно, що тиша – це мовчання.
Так, мовчання тривало серед дощу і в дощі, і крізь дощ
Крізь дощ, один по одному, ішли люди.
Люди ішли, не піднімаючи облич, не озираючись, і залишали в дощі і мовчанні те, що мали б сказати.
Так народжується таємниця.
Але таємниця – це ще не таїна.
Аби стати таїною, вона повинна бути виголошеною.
Виголошеною, але не розголошеною.
І не словам знати це – адже в словах багато води з того дощу.
Адже людина складається не зі слів, а з рук, ніг, м'язів, з голови і багатьох інших речей.
Людина може бути чоловіком, може бути жінкою.
Врешті, людина складається з чоловіка і жінки, так само, як світ складається з дня і ночі, як життя з народження і смерті, як усе, що ми зустрічаємося – зі слова і речі, як мовчання – з тиші й дощу.
Тому і таїну може досягнути не чоловік чи жінка, а людина.
Ця людина піднімає врешті голову посеред дощу.
Вона більше не хоче іти.
Іти крізь дощ і тишу, сповнюючи їх мовчанням.

Вона бачить людей, котрі ідуть крізь дощ, і не силується їх упізнати.
Опинившись в цьому дощі, вони втратили свої обличчя і назви.
Всі несуттєвості було змито цим дощем.

Вона не хоче мовчання, але вона не хоче порушувати тишу, адже в тиші народжується дитя прозріння.
Їй не потрібно вірити, адже вона знає.
І те, що має бути мовлене – вже мовлене.
Але не треба довіряти словам – адже в них так багато води від того дощу.
Варто підняти обличчя і дозволити воді торкнутися його – і облишити його, стекти і втекти, оминуту – і окреслити, не називаючи, і не будучи лиш відбитком; але отримати форму таким чином – адже вода завжди відшукує форму і сліпо сповнює її, цього разу – лиш на мить, потому залишаючи, облишаючи форму.
Варто розкрити очі, аби бачити.